

सम्पादकीय

निर्वाचन निर्विकल्प

सुशीला कार्की सरकारले पाएको म्यान्डेट नै ६ महिनाको छ। किनकि निर्वाचनबाट आएको र पाँचवर्षे कार्यावधि भएको सरकार यो होइन। त्यसैले सरकारलाई यस अवधिको गुण र दोषका आधारमा मूल्यांकन गर्ने भन्ने अवस्था छैन।

कार्की सरकार गठनको महिना दिन बितिसकेको छ। यसबीचमा सरकारले गति समातेर अधि बढिसक्नुपर्ने भए पनि अल्मलिएको हो कि भैँ देखिन्छ। जेन-जी आन्दोलनको बलमा गठित सरकार नयाँ आशा हो। सबैका आँखा नयाँ सरकारका नयाँ कदममै छन्। त्यसैले यसले गन्तव्य पुग्ने यात्राका पाइला दह्रोसँग चाल्ने पछि मूल रूपमा भ्रष्टाचार नियन्त्रणको माग थियो जेन-जी आन्दोलनको। यसकारण पनि कार्की सरकारले त्यसका लागि आवश्यक कदम चाल्नुपर्छ। कम्तीमा भ्रष्टाचारका ठूला माछाहरू समातिउनु, मुद्दाहरू चल्नु र भ्रष्टाचार हुन नसक्ने थिति यसले बसालोस् भन्ने जनचाहना थियो, छ।

फागुन २१ गतेका लागि निर्धारित आमनिर्वाचन त भन्नु यो सरकारको प्राथमिकता नै हो। प्राथमिकताका आधारमा प्रधानमन्त्री कार्की स्वयं चुनावका मूल सरोकारवाला दलहरूसँग संवादमा हुनुपर्छ। त्यसो त दलहरूका लागि पनि चुनावबारे आधिकारिक निर्णय गरेर अधि बढ्न पनि ढिला भइसकेको छ। कतिपय संसद् विघटनको पक्षमा देखिसकेका छन् भने कतिपय अलमलमै छन्। अल्मलिएका दललाई पनि चुनाव केन्द्रित गर्नु सरकारको दायित्व हो। दण्डहीनताको अन्त्य यो सरकारको अर्को अभिभारा हो। सरकारले सबैभन्दा पहिला जेन-जी आन्दोलनका नाममा राज्यको सम्पत्ति खरानी बनाउनेहरूलाई कारबाहीको दायरामा ल्याएर सुरुआत गर्नुपर्छ। हुनत प्रधानमन्त्री नियुक्त लगत्तै कार्कीले सिंहदरबार जलाउनेहरू नेपाली हुन सक्दैनन् भनेकी थिइन्। तर तिनहरूको खोजी र अनुसन्धानलाई पनि सरकारले बढाउन भने सकेको छैन। परिचालन गर्नुपर्ने प्रहरीको मनोबल उठाउने कदम पनि सरकारले चाल्न ढिलो भइसकेको छ।

सरकारले अबका दिनमा भ्रष्टाचार अन्त्य, सुशासन र दण्डहीनता अन्त्यका लागि पाइला चाल्नुपर्छ। सरकारले सबै पक्षलाई सन्तुलित बनाएर लैजान सक्नुपर्छ। सरकारका कदमहरूमा प्रतिशोधको गन्ध भने कहाँकतै भल्किनु हुँदैन। चुनावको वातावरण पनि नबिथोल्ने गरी सरकारले दण्डहीनता विरोधी कदम चाल्नुपर्छ। फागुन २१ निर्वाचन आयोगले निर्वाचन गराउने कुरा प्राविधिक हो। मूल कुरा त यो सरकारकै जिम्मेवारी हो, वातावरण बनाउने, शान्ति सुरक्षा कायम गर्ने र निष्पक्षताको विश्वास दिलाउने। मुलुकको संक्रमणकालको अन्त्यका लागि निर्वाचन नै निर्विकल्प देखिन्छ। तर त्यसैको वातावरण बनाउनपट्टि सरकार लाग्नुको विकल्प पनि देखिँदैन।

किनकि निर्वाचन नगर्ने हो भने मुलुक फेरि अँध्यारो सुरुइमा प्रवेश गर्छ। मुलुका अराजकता र बेथिति मौलाउँछ। न्यायाधीशका रूपमा सुशीला कार्कीले आर्जन गरेको व्यक्तिगत स्वच्छ छविमात्रै होइन, मुलुकै अन्तर्राष्ट्रिय छवि धुमिलिन्छ। त्यसैले पनि सरकारले मुख्य कार्यभार निर्वाचन गराएर राष्ट्रिय छविलाई उज्यालो बनाउनुमै सबैको भलाइ छ।

• कृषामणि पराजुली

अहिले देश आर्थिक सङ्कटमा नपरे पनि अर्थतन्त्रले गति लिन सकेको छैन। राजस्वले लक्ष्य प्राप्त गर्न सक्ने अवस्था छैन। अन्तर्राष्ट्रिय परिवेश अनुसार पनि अनुदान उपलब्ध हुने परिस्थिति देखिँदैन। सन् २०२६ मा नेपाल विकासशील मुलुकमा स्तरोन्नति हुने भनिएको छ। त्यसपछि नेपालको उत्पादनले अन्तर्राष्ट्रिय बजारमा प्रतिस्पर्धा गर्नुपर्ने हुन्छ। अहिले नेपालले पाइआएको व्यापार सुविधा कटौती हुने छन्। सहूलियती दरमा उपलब्ध हुँदै आएको ऋणको ब्याजदरमा पनि वृद्धि हुने छ। नेपाल 'ग्रे लिस्ट' मा परेको हुनाले बाह्य लगानी आउने सम्भावना न्यून छ। अहिलेको आन्दोलनको असर पनि वैदेशिक लगानीमा केही न केही पर्ने नै हुन्छ। त्यस कारण अबको अर्थतन्त्र त्यति सहज देखिँदैन।

प्रथम दृष्टिमा अर्थतन्त्रका सूचक राम्रा देखिन्छन्। विप्रेषणबाट विदेशी मुद्रा करिब १८ खर्ब भित्रिएको छ। आयात निर्यात बढेको छ। बैङ्क तथा वित्तीय संस्थामा १६ खर्बभन्दा बढी लगानीयोग्य रकम देखिन्छ। २० महिनाको आयात धान्न सकिने विदेशी मुद्रा सजिँवत छ। यिनै सूचकहरूको आधारमा पूर्वसरकारले देशको अर्थतन्त्र सहज अवस्थामा छ र यसले अफ गति लिन्छ भन्ने भाष्य निर्माण गरेको थियो। यथार्थमा त्यस्तो सहज अवस्था होइन र अर्थतन्त्रमा धेरै सुधार गर्नुपर्ने अवस्था छ।

पैसा हुँदैन। अर्थतन्त्र सुदृढ हुने होइन। मुख्य प्रश्न त्यसको प्रयोग उत्पादनशील क्षेत्रमा प्रवाह भएको छ छैन भन्ने हो। विप्रेषणबाट विदेशी मुद्रा भित्रिएको छ। हामीले त्यसलाई आय आर्जन गनैतर्फ लगानी गर्न सकेका छैनौँ भने अर्थतन्त्र उकासिने कुरा अर्थहीन हुन आउँछ। ६८ प्रतिशतभन्दा बढी त उपभोगमा नै खर्च भएको तथ्याङ्कले देखाएको छ। त्यसै गरी १६ खर्बभन्दा बढी तरलता बैङ्क

तथा वित्तीय संस्थाहरूले लगानी गर्न नसकेर निष्क्रिय रूपमा रहेको छ। निक्षेपकर्तालाई ब्याज भुक्तानी गर्नुपर्ने भएकाले नेपाल राष्ट्र बैङ्कले पटक पटक तरलता प्रेषेचन गर्नु परेको छ। त्यस कारण अर्थतन्त्र के आधारमा सकारात्मक छ भन्ने प्रश्न अनुत्तरित नै छ।

सरकारी खर्च पनि एकदम निराशाजनक देखिन्छ। अहिलेसम्म पुँजीगत खर्च ४.१३ प्रतिशत मात्र छ भने चालु र वित्तीय व्यवस्थापनमा भने पूरै खर्च हुने देखिन्छ। पुँजीगत बजेट खर्च हुँदैन भने अर्थतन्त्रले गति लिन सक्दैन। चालुगत र वित्तीय व्यवस्थापन खर्चले त अर्थतन्त्र उकास्न त्यति योगदान गरेका हुँदैनन्। सरकारले प्राप्त गर्ने राजस्व पनि १३.६७ प्रतिशत मात्र असुली भएको छ। अर्कोतर्फ सरकारी खर्च वितरणमुखी छ। वितरणमुखी कार्यक्रमले त राजनीतिक मत मात्र उत्पादन गर्छ र आन्तरिक उत्पादनमा कुनै योगदान नै गर्दैन। यसले सरकारको ढुकुटीमा दबाव मात्र परेको हुन्छ।

देशमा बढ्दै गएको भ्रष्टाचार र कुशासनले देश बर्बादीमा पुग्यो। पारदर्शिता, जवाफदेहिता र इमानदारिता हराउन थाले। जनताको जीवनस्तर कष्टकर भयो। समाज हुने र नहुनेमा विभाजन भयो। गरिवी घट्न सकेन। शिक्षा, स्वास्थ्य, खानेपानी, रोजगारी जस्ता आधारभूत सुविधाको अभाव हुन थाल्यो। यस्ता विकृति जेनजी पुस्ताले पचाउन सकेन। परिवर्तित विश्वले फड्को मारिसकेको अवस्थामा देश र जनताले पाइरहेको दुःखलाई उनीहरूले सहन सकेनन्। यस कारण जेनजी पुस्ताले देशमा बढ्दै गएका विकृतिलाई निर्मूल गर्न आन्दोलन गर्‍यो। देशमा सबैभन्दा बढी विकृति ल्याउने भनेका नै नेता र उनीहरूका कार्यकर्ता भएका हुनाले नेताहरूप्रति नै सर्वप्रथम जेनजीहरू जाइलागे। भ्रष्ट नेता तथा कार्यकर्ताको आचरण र जीवनशैली जेनजीले राम्रोसँग बुझेका थिए। त्यस कारण उनीहरूले आन्दोलनमार्फत अहिले भ्राडु लगाउने कार्य गरेका देखिन्छन्।

सानो आर्थिक संरचना भएको देशमा ठुलो मानवीय, आर्थिक तथा भौतिक क्षति भयो। ७६ जनाको त मानवीय क्षति नै भयो।

• डा.शान्ति लामा

धेरैले सोचेका थिए, जेनजी पुस्ताका युवा समाजबाट अलगिएर स्मार्ट फोनमा आफ्नै दुनियाँमा रमाइरहेका छन्। उनीहरूमा राजनीतिक सोच त्यति धेरै छैनन्। उनीहरूको विरोधले मात्रै मुलुकको राजनीतिक कोर्स नै परिवर्तन हुने अवस्था आउँदैन। अफ केही अध्ययन अनुसन्धानले त जेनजी पुस्ता असन्तुष्ट भए पनि कम विद्रोही प्रकृतिको हुन्छ भन्ने निष्कर्षसमेत निकालेका थिए। तर भदौ २३ र २४ गते देशभरका सह्रमा भएका प्रदर्शन र त्यसपछिका घटनाक्रमले त्यो बुझाइ र अनुसन्धानको निष्कर्षलाई असत्य साबित गरिदियो। दर्ता हुन नआएका फेसबुकसहित २६ वटा सामाजिक सञ्जाललाई सरकारले निष्क्रिय गरेको थियो। जसको कारण नागरिकको सूचना पाउने अधिकार मात्र खोएसिको होइन, जेनजी पुस्ताको जीवन पद्धति नै अवरोध हुन पुगेको थियो। जेनजी पुस्ताले सामाजिक सञ्जाल सञ्चालनको मागसँगै देशमा व्याप्त भ्रष्टाचार, बेथिति, नेताको छोराछोरी र अन्य सर्वसाधारणको छोराछोरी बिचको असमान जीवनशैली र सरकारको अकर्मण्यताका विरुद्ध आवाज उठाउन शान्तिपूर्ण प्रदर्शन गरेका थिए।

नयाँ बानेश्वरमा कलिला प्रदर्शनकारीमाथि गैरजिम्मेवार ढङ्गले बर्साइएको तातो गोलीले दर्जनौँ होनाहार युवालाई मात्रै ढालेन। संविधान संशोधन, स्थायित्व र समृद्धिको

करिब दुई खर्ब आर्थिक क्षति भयो। क्षति भए पनि यो आन्दोलनले भविष्यको लागि राम्रो पाठ सिकाएको छ। नेपालमा भएको जेनजी आन्दोलनपछि विश्वका अन्य मुलुकमा समेत जेनजी आन्दोलन विस्तार हुँदै गएको छ। विश्व अर्थतन्त्र नै खस्कँदै गएको अवस्थामा भौतिक संरचना पुनर्निर्माणका लागि नेपाललाई अनुदान उपलब्ध हुने सम्भावना न्यून रहेको छ। ऋण सहायताको सम्भावना पनि त्यति देखिँदैन। यस अवस्थामा आफूसँग जेजति छ त्यसैबाट व्यवस्था गर्नुपर्ने हुन आउँछ। अर्थविदुका रूपमा परिचित अर्थमन्त्री रामेश्वर खनालले आर्थिक वर्ष २०८२/८३ को बजेटबाटै डेढ खर्ब भिक्ने आन्दोलनबाट क्षति पुगेका संरचनाको पुनर्निर्माण गरिने कुरा स्पष्ट पार्नुभएको छ। यसका लागि उहाँले अनावश्यक बजेटलाई कटौती गर्नुभएको छ। यसबाट अर्थतन्त्रमा दुई प्रकारको सकारात्मक सन्देश प्रवाह भएको छ। एक त खर्च कटौतीले अब उप्राप्त मत र लोकरिज्याइँका कार्यक्रम सदाका लागि बन्द हुने छन् भने अर्कोतर्फ अनुत्पादक खर्चमा निश्चय नै कमी आउने छ।

अहिले राज्य अष्टेरोमा परेको छ। एकातिर पुनर्निर्माण गर्न जरुरी छ भने अर्कोतर्फ फागुन २१ गते हुने प्रतिनिधि सभाको निर्वाचनका लागि पनि बजेटको व्यवस्था गर्नुपर्ने अवस्था छ। यसले गर्दा निर्ममतापूर्वक अनावश्यक खर्च कटौती गरिएको छ। अत्यावश्यक बाहेकका तालिम, गोष्ठी, सेमिनार सकभर सञ्चालन नै नगर्ने र गर्ने पर्ने भएमा सरकारी हलमा सञ्चालन गर्ने भनिएको छ। विगतमा यस्ता अनुत्पादक कार्यक्रममा सरकारको धेरै बजेट खर्च हुने गर्दथ्यो। अब यस्ता कार्यक्रम निरुत्साहित हुने भएकाले अर्थतन्त्रमा सुधार आउने अपेक्षा गर्न सकिन्छ।

जथाभावी किसिमले सरकारी बजेट खर्च गरिएको हुनाले सार्वजनिक निर्माण एवं सेवा सुविधा महँगो हुँदै गएका छन्। त्यस कारण अनावश्यक खर्च कटौती गर्नुको विकल्प थिएन। सरकारका आर्थिक स्रोतहरू खुर्चिँदै गएका छन्। बाह्य ऋण तथा अनुदानको स्थिति कमजोर बन्दै गएको छ भने आन्तरिक स्रोतको अवस्था पनि घट्दो क्रममा देखिन्छ। अर्को कुरा हालै जेनजी आन्दोलन र त्यसले

पुर्‍याएको क्षतिले अर्थतन्त्रमा धक्का पुर्‍याएकै छ। विगतमा भएका कोभिड, भूकम्प र नाकाबन्दी जस्ता घटनाबाट उठ्न नसकेको अवस्थामा जेनजी आन्दोलनले अर्थतन्त्रलाई भन्ने कमजोर बनाउने हुन्छ। यस्तो अवस्थामा खर्च कटौती गर्नुबाहेक सरकारसँग अरु कुनै विकल्प नै थिएन। जेनजी आन्दोलनमा कुल क्षति अनुमान पाँच खर्ब हुन सक्ने प्रारम्भिक अनुमान रहेको छ। यति ठुलो क्षति 'रिकभरी' गर्ने काम सजिलो छैन। त्यसैले अर्थमन्त्रीले दरबन्दी तथा कर्मचारीको कटौती, राजनीतिक पदाधिकारीका स्वकीय सचिवालयका सवारीसाधन र भौतिक सुविधा उपलब्ध नहुने भनिएको छ। राजदूतलाई तह तोकी दिइँदै आएको थप सुविधा खारेज गरिएको छ। संस्थानहरूमा रिक्त कार्यकारी प्रमुखमा तत्काल नियुक्ति नगरी सरकारी कर्मचारीलाई काजमा खटाइने भनिएको छ।

मितव्ययिता अपनाउने सम्बन्धमा सरकारले महँगा र विलासी सामग्री खरिद नगर्ने निर्णय गरेको छ। अहिले हुँदै आएका साइकल, साडी, विद्युत् महसुल, बिमा शुल्क जस्ता वितरणमुखी कार्यक्रम सञ्चालनमा रोक लगाइएको छ। परामर्श सेवा लिने सम्बन्धमा पनि विद्यमान जनशक्तिबाटै काम लिनुपर्ने व्यवस्था गरिएको छ। घर भाडामा लिँदा पनि महँगो क्षेत्रमा नलिने र आन्दोलनको क्रममा क्षति भएका सामग्री जुटाउने सम्बन्धमा पनि सम्भव भएसम्म नजिकको कार्यालयबाट हस्तान्तरण गरेर प्रयोगमा ल्याउने निर्णय भएको छ। त्यस्तै गरी सड्क, प्रदेश र स्थानीय तहका पदाधिकारीका लागि सल्लाहकार नियुक्ति नगर्ने र अस्थायी तथा करारमा कर्मचारी भर्ना गर्न नपाइने निर्णय भएको छ। नियमित कामको लागि बैठक भत्ता लिन नपाइने भएको छ। निजी आवास भएकाहरूले आवास सुविधा पनि लिन नपाउने सरकारले निर्णय गरेको छ। पूर्वतयारी नभएका र दोहोरो प्रविष्ट भएका साना आयोजना पनि सञ्चालनमा ल्याइने छैनन्। यसरी नै १० लाखभन्दा ठुला आयोजना टुकुर्याएर उपभोक्ता समितिबाट काम गराउनसमेत नपाइने सरकारले निर्णय गरेको छ।

अर्थ र जलस्रोत मन्त्रीद्वारा घोषित केही

महत्वपूर्ण निर्णय सकारात्मक छ। कुनै पनि तलब, भत्ता र सरकारी सुविधा नलिने प्रतिबद्धता पनि छ। यसले जनतामा राम्रो सन्देश प्रवाह भएको छ। अर्थमन्त्रीले निर्ममतापूर्वक सरकारी फजुल खर्च कटौती र टुक्रे आयोजना कार्यान्वयन नगर्ने र त्यसबाट बचत हुने एक खर्बभन्दा बढी बजेट भौतिक संरचना तथा पुनर्निर्माणमा खर्च गर्ने भनुभएको छ। अर्थमन्त्री खनालले केही महिनाअघि उच्चस्तरीय आर्थिक सुधार सुम्भाव आयोगको संयोजकको हैसियतले पेस गर्नुभएको प्रतिवेदन कार्यान्वयन गर्ने अठोट गर्नुभएकाले पनि छोटो समयमा नै अर्थतन्त्रमा सुधारको आशा गर्न सकिन्छ। यसै गरी ऊर्जामन्त्रीले डेडिकेटेड ट्रङ्क लाइनको बक्यौता असुल गर्ने निर्देशन नेपाल विद्युत् प्राधिकरणलाई दिनुभएको छ। निश्चय नै यस्ता निर्देशन तथा कार्यले अर्थतन्त्रलाई सहयोग पुर्‍याउने नै हुन्छन्।

चुनावी सरकार भए पनि यो सरकारले जथाभावी भइरहेको खर्चलाई नियन्त्रण गरेको छ र कसरी सरकारी खर्चमा मितव्ययिता गर्ने भन्ने सम्बन्धमा धेरै महत्वपूर्ण निर्णय गरेको छ। भूमि समस्या समाधान आयोग खारेज र प्रतिफल दिन नसक्ने सार्वजनिक संस्थाहरूमा सरकारले थप लगानी नगर्ने भनेको छ। राजनीतिक र प्रशासनिक पदाधिकारीले एकभन्दा बढी सवारीसाधनको सुविधा लिन नपाइने भनेको छ। साथै सवारीसाधनको बिमा गर्नुपर्ने निर्णयसमेत सरकारले गरेको छ।

जेनजी आन्दोलनले भौतिक संरचनामा पुर्‍याएको क्षति पूर्ति गर्ने सम्बन्धमा खर्च कटौतीबाट मात्र सम्भव नदेखिएकाले सरकारले आवश्यक स्रोत जुटाउनका लागि भौतिक पूर्वाधार पुनर्निर्माण कोष स्थापना गरेको छ। कोषमा सहयोग गर्न सबैलाई आग्रह गर्नुका साथै भित्र राष्ट्र तथा विकास सार्भेदारलाई समेत अनुरोध गरेको छ। अर्थ सचिवको हैसियतले लामो समय काम गर्नुभएका अर्थमन्त्री खनालको अनुभवलाई कम आकलन गर्न सकिँदैन। अर्थतन्त्र सुधार्ने उहाँका लागि अवसर र चुनौती दुवै छन्। निश्चय नै अबको अर्थतन्त्रले सही बाटो लिने छ।

इमानदार नेतृत्वको खाँचो

नारा बोकेर करिब डेढ वर्षअघि बनेको काग्रेस-एमालेको सत्तासमेत ढल्यो। पुराना नेताहरूलाई शासकीय नेतृत्वमा निषेधको सन्देश दिएर मुलुक नयाँ राजनीतिक सङ्क्रमणमा प्रवेश गर्‍यो। नयाँ राजनीतिक कोर्स कसरी अगाडि बढ्ने भन्ने ठुलो अन्त्योत्ता छएको थियो। भदौ २३ को सौभद्रेखि २५ को सौभ्रसम्मको परिस्थिति अनुमानभन्दा बाहिर रह्यो। देशभरि लागेको आगोले भौतिक संरचना मात्रै होइन जनताको प्रतिनिधिले बनाएको नेपालको पहिलो संविधान पनि जलायो कि ? सङ्घीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्रलाई दुर्घटनामा पारेर कतै अर्कै व्यवस्था फर्काउने पो हो कि ? सैनिक शासन वा वैदेशिक हस्तक्षेप पो हुने हो कि ? भन्ने आशङ्का र संशय व्याप्त थियो।

राष्ट्रपति र नेपाली सेनाले नयाँ राजनीतिक कोर्स निर्माणको कार्यभार समाल्नुभयो। जेनजी युवाको सिफारिसमा पूर्वप्रधान न्यायाधीश सुशीला कार्कीको नेतृत्वमा सरकार गठन भयो। देशको राजनीति केही हदसम्म संविधानको लिकमा आउन थाल्यो। राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलको संविधानप्रतिको अदम्य प्रतिबद्धता र सुभ्रबुभ्रपूर्ण निर्णयले संविधानलाई घाइते भए पनि जीवित राख्न सफलता प्राप्त भयो। आन्दोलनले जुन परिस्थितिको सिर्जना गरेको थियो, त्यतिखेर संविधानको पाना पल्टाएर र दफा समातेर समस्याको हल हुने अवस्था थिएन र संविधानको न्यूनतम क्षतिभित्र निस्कने निकास नै यही थियो। संविधानको न्यूनतम क्षति तोकिएको छ मात्रैनाभित्र हुने चुनावले पूर्ति गर्ने ढोका खोलेको छ भने जनमतको आधारमा राजनीतिलाई अग्रगति दिने बाटोसमेत खुला गरेको छ। यस घटनाले नेपाल र नेपालीलाई गम्भीर र

नबिसिने चोट दिएको छ। भौतिक मात्र होइन, मानसिक, सांस्कृतिक र राजनीतिक आघात पुर्‍याएको छ। राष्ट्र अझै जिउँदो छ किभने नागरिकको आस्था संविधान र सरकारमाथि विश्वास बाँकी नै छ।

पूर्वप्रधान न्यायाधीश कार्की नेतृत्वको अन्तरिम सरकारको कार्यादेश भनेको छ महिनाभित्र निर्वाचन सम्पन्न गर्ने, आन्दोलनको क्रममा भएको मानवीय र भौतीक क्षतिको निष्पक्ष छानाबिन गर्ने र मृतक परिवारलाई न्याय दिनु हो। यससँगै राजनीतिमा व्याप्त भ्रष्टाचार र बेथितिका अन्त्यका लागि जेनजीले सडकमा मुखरित गरे अनुसारको सुशासन कायम गर्नु नै रहेको छ। हामी यतिखेर आमनेपाली जनताको चाहाना अनुसार आफ्नो प्रतिनिधिद्वारा लेखिएको संविधानबाट देश सञ्चालन गर्ने व्यवस्थामा छौँ। जुन व्यवस्था नै उत्तम लोकतान्त्रिक व्यवस्था हो। चुनाव त प्रतिनिधि सभा सदस्यको हुने हो। त्यसमा बहुमत प्राप्त गर्ने दलको नेता प्रधानमन्त्री हुने हो। सङ्घीय संसद्को दुई तिहाइ बहुमतले मात्रै संविधान संशोधनको कानुनी र राजनीतिक हैसियत राख्छ। आगामी निर्वाचनबाट बन्ने प्रतिनिधि सभाले मात्रै संविधान संशोधन गरेर चाहे अनुसारको व्यवस्था बदल्न सक्छ।

यतिखेर प्रतिक्रान्ति र प्रतिगामी तत्वहरू मौकाको फाइदा लिने अवसरको खोजीमा छन्। भदौ २४ गतेको आन्दोलनको सरकारी र निजी क्षेत्रको संहाबाट मुलुक पूरै कब्जा गर्ने उनीहरूको स्वार्थ थियो भन्ने धेरै आधार छन्। अहिले उनीहरू आहत भएका छन्। यतिखेर प्रतिनिधि सभा विघटनको अवस्था छ। यदि निर्धारित

मितिमा चुनाव भएन भने संवैधानिक रिक्तता हुने छ। त्यसैले यो परिस्थितिलाई सबैले जिम्मेवारीपूर्वक ग्रहण गर्ने र सरकारको निश्चित कार्यादेश पूरा गर्नमा सहयोग गर्न जरुरी छ। आन्दोलनका नाममा सरकारी र निजी सम्पति लुटपाट गर्ने, तोडफोड गर्ने, चोरी गर्ने, प्रहरीको हतियार खोस्ने, सिंहदरबार, संसद् भवनलगायत सरकारी कार्यालयहरू, निजी निवास आगजनी गर्ने, कैदीबन्दीलाई जेल तोडेर निकाल्ने, छानाबिन गर्ने र मृतक परिवारलाई न्याय दिनु हो। यससँगै राजनीतिमा व्याप्त भ्रष्टाचार र बेथितिका अन्त्यका लागि जेनजीले सडकमा मुखरित गरे अनुसारको सुशासन कायम गर्नु नै रहेको छ। हामी यतिखेर आमनेपाली जनताको चाहाना अनुसार आफ्नो प्रतिनिधिद्वारा लेखिएको संविधानबाट देश सञ्चालन गर्ने व्यवस्थामा छौँ। जुन व्यवस्था नै उत्तम लोकतान्त्रिक व्यवस्था हो। चुनाव त प्रतिनिधि सभा सदस्यको हुने हो। त्यसमा बहुमत प्राप्त गर्ने दलको नेता प्रधानमन्त्री हुने हो। सङ्घीय संसद्को दुई तिहाइ बहुमतले मात्रै संविधान संशोधनको कानुनी र राजनीतिक हैसियत राख्छ। आगामी निर्वाचनबाट बन्ने प्रतिनिधि सभाले मात्रै संविधान संशोधन गरेर चाहे अनुसारको व्यवस्था बदल्न सक्छ।

जेनजी आन्दोलनको जगमा बनेको अन्तरिम सरकारले जेनजीको माग र भावनालाई संवैधानिक बाटोबाट सम्बोधन गर्नु र आमनेपालीको विश्वास जित्नु नै पहिलो कर्तव्य हुने छ। यो सरकारले कानुनसम्मत गतिविधिलाई सम्मान र प्रोत्साहन गर्दै कानुन र नियमलाई चुनौती दिनेलाई दुरुत्साहित एवं दण्डित गर्नु पर्छ।

सरकार र सुरक्षा संयन्त्रले आमनागरिकलाई सतर्क र सुदृढ रहन आह्वान गर्दै सुरक्षा चुनौती सामना गर्न सम्पूर्ण शक्ति लगाउनु पर्छ। सुशासनको सन्दर्भमा सरकारका मन्त्रीहरूले प्रारम्भिक रूपमा प्रदर्शन गरेका व्यवहार आशा लाप्दा र अनुकरणीय छ। यसबाट यो सरकारको कार्यकालमा राजनीतिक तस्मा हुने भ्रष्टाचारबाट मुक्त भइन्छ भनेर आश्चस्त हुन सकिन्छ। राजनीतिक पूर्वाग्रह र बदलाको भावनाबाट मुक्त भएर भ्रष्टाचारको छानबिन तथा सुशासनको प्रणाली स्थापना गर्न सक्नु पर्छ। आगामी नेतृत्व लोभी, स्वार्थी र भ्रष्ट हुनबाट प्रणालीले नै जोगाउनु पर्छ।

लोकतन्त्रको आधारभूत स्तम्भ बहुलवाद हो। बहुल विचार बोकेको पार्टीबिच प्रतिस्पर्धा चाहिन्छ। लोकतन्त्रमा प्रतिस्पर्धी राजनीति गर्न दलको विकल्प छैन। दलले नै मतदाता र जनतालाई राज्य प्रणालीसित जोड्छन्। यतिखेर नयाँ पुस्तामा पार्टीप्रति नकारात्मक धारणा छएको छ। दोष पार्टीको होइन, नेतृत्वमा बस्नेको हो। त्यहाँ व्याप्त अवसरवादी र दासत्व मनोवृत्तिको हो। यतिखेर पहिलेदेखि क्रियाशील दलहरू खास गरी नेपाली काग्रेस, नेकपा (एमाले), माओवादी केन्द्रलगायतले नयाँ असल र इमानदार नेतृत्वसहितको राजनीतिक दल निर्माण गर्नु पर्छ। राजनीतिक दललाई शुद्धीकरण गर्ने यो अवसर पनि हो। सात दशकभन्दा लामो इतिहास बोकेका र मुलुकमा ऐतिहासिक राजनीतिक परिवर्तनको नेतृत्व गरेका यी दलहरू बिलाउँदैनन्, रहन्छन् नै। केही नेताका कारण पुराना राजनीतिक दल जनमानसमा अप्रिय बन्दै गएका छन्। ती दललाई बचाउन त्यहाँ पनि नयाँ पुस्ताका कर्मठहरूले नेतृत्व समाल्न हस्तक्षेप बढाउनु पर्छ।

आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निहारत
ल्याइनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि
कला र गलाको प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक
कार्य पनि अघि बढ्नेछ ।